

La "parva Gerunda" de Dídac Faig

En el pòrtic del llibre *La Girona dels poetes* he gosat sostenir que la gran vena lírica d'inspiració gironina que va començar amb el simbolisme, va créixer amb el modernisme i es va consolidar amb el noucentisme, no s'ha pas extingit, sinó que es manté, potser més soterrada, però viva, en els corrents poètics dels nostres dies. Han passat els anys, els escenaris urbans s'han modificat, ha evolucionat el llenguatge i la sensibilitat dels poetes és una altra, però la seducció de la ciutat perdura. D'això en donen fe, a l'antologia, les obres d'autors de la generació dels quaranta, com Narcís Comadira i Salvador Oliva, i dels cinquanta, com Albert Rossich.

Enllestit el llibre, m'arriba la notícia d'un altre doll poètic directament entroncat amb la ciutat de Girona. En la darrera edició dels premis anuals de la revista barcelonina *El Cieruo*, el de poesia catalana ha estat atorgat a Dídac Faig i Vinyes, natural d'Anglès i rector de la parròquia de Sant Pere de Bigues, petit municipi del Vallès Oriental. El seu recull *El mur i l'alba* va ser presentat a concurs amb un lema prou explícit: *Parva Gerunda*.

Heus aquí, en els tres poemes que es reproduïxen, els escenaris gironins de sempre il·luminats amb una nova llum. Alguns, com la catedral, ja cantats i evocats per molts altres autors. D'altres, inèdits fins ara a la contemplació poètica. Gràcies a Dídac Faig, que és d'avui però que connecta amb la línia dels clàssics, la guia lírica de Girona podrà ampliar amb nous punts de referència l'inesgotable itinerari urbà.

•La possible antologia de textos literaris sobre el paisatge de Girona s'ha enriquit amb una descripció fins ara inèdita: la de la ciutat vista des de la *Residència*, al barri de Sant Ponç. L'ha escrit Josep Vicente, per a la revista ganxona *Setmana*, després d'una nit de vetlla a l'establiment sanitari: «És hora d'alba, quan la inquietant foscor mòbil i semaforitzada va esfilagarsant-se, i la ciutat, tan coneguda, ens és retornada a poc a poc —erecta en les seves torres i arbres que li donen perfil—, gairebé solemnement (en el ritu de tot el que és germinal), alhora que hi ha l'emergència lentíssima dels colors, o potser, més que els colors, la pell lumínica de la ciutat des-submergida. El tapis de Girona va, lentament, com cada dia, des-esfilagarsant-se».

•L'escultor Josep Mª Subirachs ha realitzat una escultura monumental per a la ciutat de Seül, seu dels Jocs Olímpics. Quan els diaris barcelonins n'han publicat la fotografia ha sorgit la sorpresa, perquè la peça és pràcticament idèntica a una altra de l'artista instal·lada a l'Hospitalet de Llobregat. Als gironins això no ens ve de nou, perquè el monument als constructors de la catedral que l'escultor va fer per a les escales de la Pèra s'assembla sospitosament al que havia realitzat poc temps abans a la memòria de Salvador Espriu per a una plaça de Santa Coloma de Farners.

•Ha mort a Barcelona l'arquitecte Joaquim de Ros i de Ranis. Les terres gironines li van donar algunes oportunitats de lluïment professional, però la seva intervenció va ser ben poc afortunada. Del seu pas restaran dues obres, diverses en el sentit i el estil però igualment lamentables pel seu resultat final i per la seva errònia intervenció sobre monuments preexistents: a Figueres, el pati del Teatre-Museu Dalí; a Girona, les arcuacions inventades de la Porta dels Apòstols.

PORTA RUFINA

Sobre peus de mur carrat
he tramuntat la boirina
de tants segles que l'espina
de cada un se m'ha clavat.

I amb el nom agosarat
de la matrona més fina
he alçat murs de mantellina
com un bleix d'eternitat.

Delejant llargues estances
sota algun sol de bondat,
simitarres he blegat,

cansada d'espuntar llances.
Ara em canten benaurances
les campanes de ciutat.

BANYS ÀRABS

Restra sols, de mi, el que dic
en la font de melangia
d'aquest doll, com profecia
d'alcorà: Jo, Abd al Malik,

no he cercat pas l'enemic
en l'albada que neixia,
de tant d'or com resplendia
sols n'he obert l'erol més xic.

I em barrava el pas amic
la ciutat que em confonia!
Vagarejo ara al somic

d'aquesta aigua que hi renia
i em refaig d'aquell fatic
per tornar-hi un altre dia.

CATEDRAL

El clam d'un poble em basti
i un dogma m'ha encimbellada,
no hi ha pedra ben tallada
que no es deleixi per mi.

Amb l'oreig del salm més fi
he pres tan alta volada
que de l'atzur avibrada
dreço l'home al seu destí.

I en el fòrum d'un glatir
de l'antiga petja esclava
crido el goig que no s'acaba

per tants segles de sofrir.
Tot en mi s'enfila en saba
d'un etern cant del mati.